

KËSHILLA TË SHKËLQYERA PËR ATA QË JANË PENDUAR DHE JANË KTHYER NË SELEFIZËM

Ebu 'Abdullah Ahmed Ibn Muhamed esh-Shihhi

Përktheu: Alban Malaj

Përmbajtja:

Falenderime dhe mirënjohje	fq. 3
Parathënia e Autorit	fq. 4
Këshilla e Parë: Lavdëro dhe falendero Allahun për këtë mirësi që të ka dhënë	fq. 8
Këshilla e Dytë: Kërkimi i Dijes është themeli për saktësinë e Pendimit tënd	fq. 10
Këshilla e Tretë: Fillo duke mësuar Parimet Themelore të Ehli-Sunetit dhe Xhematit	fq. 14
Këshilla e Katërt: Mos merr dije nga askush, përveç se nga ai që është i njohur për kapjen pas Sunetit	fq. 20
Këshilla e Pestë: Nevoja për t'u kthyer tek Dijetarët e mëdhenj për Çështjet e Rëndësishme	fq. 23
Epilog	fq. 26

Falenderime dhe Mirënjohje:

Dua të falenderoj Dijetarin e nderuar, el-Alame Rabi' Ibn Hadi el-Medkhalij që më lejoi t'ia lexoja këtë broshurë dhe për udhëzimet e lavdëruara që dha për të.

Gjithashtu, dua të falenderoj Dijetarin 'Abdul-Malik Ramadani për leximin dhe rishikimin e kësaj broshure.

Një falenderim i veçantë edhe për vëllain, Nauaf Ibn Khalife për mundin që dha në shkruarjen dhe formatimin e saj në kompjuter.

E lus Allahun (ﷻ) që t'i bekojë Pasuesit e Sunetit dhe Dijetarët e tyre, t'i bëjë ata të palëkundur në vendosmërinë e tyre dhe ta forcojë çështjen e tyre. Vërtet Ai është përgjegjës për këtë dhe padyshim Ai është i Plotëfuqishëm për ta bërë.

Parathënia e Autorit:

Vërtet lavdia i takon Allahut. Atë e lavdërojmë dhe prej Tij ndihmë e falje kërkojmë. Kërkojmë strehim tek Allahu nga të këqiat e veteve dhe veprave tona. Atë që e udhëzon Allahu, nuk ka kush që ta humbasë dhe atë që e humb Allahu, nuk ka kush që ta udhëzojë.

Dëshmoj se nuk ka të adhuruar tjetër me të drejtë përveç Allahut të vetëm e i pashokë dhe dëshmoj se Muhamedi është rob dhe i dërguari i Tij.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿١٠٢﴾

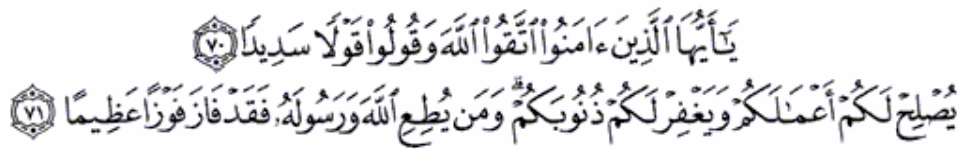
“O ju që besoni! Frikësojuni Allahut ashtu sikurse i duhet pasë frikë Atij dhe mos vdisni vetëm se duke qenë Muslimanë.”¹

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَاءً ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي تَسَاءَلُونَ بِهِ وَالْأَرْحَامَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا ﴿١﴾

“O ju njerëz! Jini të bindur ndaj Zotit tuaj, i Cili u krijoi ju nga një shpirt (Ademi) dhe prej tij Ai krijoi bashkëshorten e tij; dhe nga ata të dy Ai krijoi shumë burra e gra; dhe kijeni frikë Allahun nëpërmjet të Cilit ju kërkon të drejtat e ndërsjellta; dhe mos i ndërprisni marrëdhëniet me barkun tuaj (të afërmit). Sigurisht që Allahu është kurdoherë Gjithëvëzhgues përmbi ju.”²

¹ Ali-Imran, 102.

² En-Nisa, 1.

“O ju që besoni! Plotësoni detyrimin ndaj Allahut dhe kijeni frikë Atë dhe flisni (gjithnjë) të vërtetën. Ai do t’ju drejtojë tek veprat e mira e të drejta dhe do t’ua falë gjynahet. Dhe kushdo që i bindet Allahut dhe të Dërguarit të Tij, me të vërtetë që ka arritur fitoren më të madhe.”³

E më pas: Vërtet fjala më e mirë është Fjala e Allahut dhe udhëzimi më i mirë është Udhëzimi i Muhamedit (ﷺ); dhe punët më të këqia janë ato të shpikurat. Çdo punë e shpikur është bidat, çdo bidat është humbje dhe çdo humbje të shpie në Zjarrin e Xhehenemit.

E më pas:

Unë e lavdëroj Allahun për mirësitë e shumta që Ai i ka dhënë këtij Umeti në përgjithësi dhe Ehli-Sunetit në veçanti, pasi Ai u ka ndriçuar dhe sqaruar rrugën në mënyrë që ata të kenë njohuri të thellë për ta kuptuar atë dhe të jenë të qetë kur të ecin në të.

E si të mos e shohin atë rrugë dhe të mos ndihen të qetë kur ata janë në udhëzimin e Librit të Zotit të tyre dhe Sunetit të Pejgamberit të tyre sipas kuptimit të Selefus-Salih (të Parëve tanë të Mirë) që përfshijnë Sahabët, Tabi’inët dhe brezat e virtytshëm? Ndërkohë që është ky aspekti në të cilin kanë devijuar disa njerëz kurse disa të tjerë kanë rënë në polemika. Për këtë shkak ata i kanë kapluar dyshimet, të cilat të shpien drejt greminës së epsheve, Allahu na ruajt.

Por megjithëkëtë - lavdia i qoftë Allahut - të shumtë janë njerëzit që vazhdojnë të kthehen me pendim tek Allahu dhe po vijnë në metodologjinë (menhexhin) e Selefus-Salih duke u larguar nga sektet e devijuara, nga sëmundja e dyshimeve dhe keqkuptimeve. Kjo sëmundje që

³ El-Ahzab, 70-71.

i kishte mbërthyer zemrat dhe mendjet e tyre për vite me radhë dhe kishte bërë që përpjekjet e tyre të shkonin dëm për një kohë të gjatë.

Gjendja e tyre sot ka ndryshuar dhe ata thonë:

Jo hizbijes dhe jo nacionalizmit!
Jo rrugës së Tabligëve, rrugës së Sufistëve!

Jo ideologjisë së Ikhuaneve dhe mendimeve të Kutbijinëve!

Jo metodologjisë republikane dhe parlamentarizmit!

Por vetëm Selefizmin e Pejgamberit (ﷺ)!

Nuk ka dyshim se kthimi i këtyre njerëzve që janë penduar dhe ardhja e tyre në Menhexhin e Selefëve na ka gëzuar e lumturuar tej mase për shkak se Ehl-Suneti dhe Xhemati janë njerëzit më të mëshirshëm për krijesat dhe më të diturit për të Vërtetën.

E si të mos jenë ata të gëzuar me këtë pendim? Si të mos jenë të gëzuar kur ata e dëgjojnë thënien e Pejgamberit të tyre (ﷺ): “*Allahu është më i gëzuar me pendimin e robit të Tij sesa ndonjëri prej jush që ka gjetur kafshën e tij të udhëtimit që kishte humbur në shkrretëtirë të hapur.*”⁴

Dhe thënia e tij: “*Askush nga ju nuk ka për të besuar derisa të doni për vëllain tuaj atë që doni për veten tuaj.*”⁵

Me këtë rast ne jemi të gëzuar, por ky gëzim shoqërohet nga njëfarë hidhërimi dhe dëshpërimi si pasojë e asaj çfarë po shohim dhe po dëshmojmë nga gjendja e atyre që janë penduar dhe kanë ardhur në Selefizëm. Ne po shohim herë pas here tek disa prej tyre konflikte dhe pengesa për shkak të dyshimeve dhe paqartësive të shumta që qarkullojnë njerëzit e të pavërtetës (*ehlul-batil*), në mënyrë që këta që janë penduar të lëkunden fortë dhe të plasen sa në të majtë apo në të djathtë. Dhe në disa

⁴ Transmetuar nga Bukhari (n. 6039) nga hadithi i Enes Ibn Maliku me këtë tekst. Është transmetuar gjithashtu edhe nga Muslimi (n. 6896).

⁵ Transmetuar nga Bukhari (n. 13) dhe Muslimi (n. 162).

raste të tjera, kjo vjen për shkak se ata nuk i kthejnë pyetjet e tyre tek Dijetarët e Ehli-Sunetit dhe Xhematit.

Prandaj, unë e pashë të arsyeshme që të shkruaj disa këshilla⁶ drejtuar atyre që janë penduar dhe kanë ardhur në Selefizëm. Dhe besoj se këto këshilla do trajtojnë dhe do t'i zgjidhin këto konflikte e gabime që kanë ndodhur me disa prej atyre që janë penduar.

Jam përpjekur në këtë broshurë që të përdor fjalë të plotkuptimta dhe të lehta në mënyrë që ajo të jetë e lehtë për t'u kuptuar.

Shpresoj që Allahu, Dashamirësi dhe i Gjithëdituri, t'u bëjë dobi atyre, mua dhe të gjithë vëllezërve nëpërmjet kësaj broshure.

Lavdërimi dhe bekimi i Allahut qoftë mbi Profetin tonë Muhamed, mbi Familjen dhe Shokët e tij.

Shkroi:

Ebu 'Abdullah Ahmed bin Muhamed esh-Shihhi

⁶ Unë kam edhe disa këshilla të tjera përveç këtyre, por ato më humbën bashkë me shënimet e mia. Shpresoj që t'i bashkangjis ato këshilla në botimin e dytë të kësaj broshure, inshaAllah.

Këshilla e Parë,

- Lavdëroje dhe falenderojë Allahun për këtë mirësi që të ka dhënë:

Me të vërtetë kjo është një mirësi e madhe, të cilën Allahu ia jep kujt të dojë Ai nga robërit e Tij. Kështu që ji mirënjohës Allahut për këtë mirësi dhe përdore atë në mënyrën më të mirë.

Sa njerëz ka që janë të fundosur në *shububate* (dyshime dhe keqkuptime për të vërtetën). Një dyshim i hedh ata në lindje kurse një dyshim tjetër i hedh në perëndim – dhe ata as që e kanë idenë se si të shpëtojnë nga kjo gjendje!

Prandaj, falenderojë Allahun o ti i penduar dhe dije se kjo mirësi vjen vetëm nga Allahu. Kjo nuk erdhi si rezultat i ndonjë fuqie apo pushteti që ke ti, por erdhi nga Allahu, Dashamirësi dhe i Gjithëdituri. Ishte Ai që u tregua i butë me ty dhe të udhëzoi, e nuk të la që të vdisje i mbytur në *shububate* (dyshime, paqartësi rreth të vërtetës) dhe epshe. Kështu pra, Atij i takon lavdia si në këtë botë, ashtu edhe në botën tjetër. Dhe ishte Ai i Cili të udhëzoi dhe ta lehtësoi rrugën drejt atyre që të drejtuan në menhexhin e të Parëve tanë të Mirë (*es-Selefus-Salih*). Pra, sa të shumta qenkan mirësitë që na paska dhuruar Allahut ty dhe mua?

Allahu i Lartësuar ka thënë:

وَإِنْ تَعُدُّوا نِعْمَتَ اللَّهِ لَا تَحْصُوهَا

“Dhe nëse do përpiqeni t’i numëroni mirësitë e Allahut, ju kurrë s’do të mund t’i numëroni dot ato.”⁷

⁷ Ibrahim, 34.

Prandaj, ruhu o vëllai im që je penduar, ruhu që mos të të pëlqejë vetja dhe mos të bëhesh mendjemadh e pastaj të mos ia japësh Allahut meritën për këtë mirësi. Allahu i Lartësuar ka thënë:

كَذَلِكَ كُنْتُمْ مِنْ قَبْلُ فَمَنْ أَكَلَّ اللَّهُ عَلَيْكُمْ فَتَبَيَّنُوا

“Ashtu siç është tani ai, kështu keni qenë edhe ju vetë më parë, derisa Allahu ju dhuroi Mirësitë e Tij (duke ju drejtuar në Islam), kështu që kini kujdes (dhe mos bëni dallime e mos përbuzni).”⁸

Gjithashtu, ruhu që të mos përbuzësh dhe të mos tallesh me të tjerët që u ka rënë kjo e keqe (keqkuptimet, epshet, dyshimet, devijimi) ndërsa ty të ka ruajtur Allahu prej saj. Por, lavdëroje dhe falenderojë Allahun që të ka ruajtur dhe nuk të ka goditur me atë që i ka goditur ata. Kur ta shohësh atë njeri që e ka goditur kjo e keqe (keqkuptimet, epshet, dyshimet), thuaj: “I gjithë lavdërimi i takon Allahut që më ka ruajtur nga ajo që të ka goditur ty dhe më ka ngritur mbi shumë nga krijesat e Tij.”⁹

Duhet të kesh keqardhje për ta, të jesh i mëshirshëm dhe shpirtgjerë duke ua dhënë edhe atyre mirësinë dhe udhëzimin që Allahu ta ka dhënë ty.

Dije, Allahu të dhëntë sukses, se e ke detyrë që të marrësh ato masa që e sigurojnë saktësinë e pendimit tënd me seriozitet, zell, ndershmëri dhe sinqeritet. Gjëja e parë me të cilën duhet të fillosh është:

⁸ En-Nisa, 94.

⁹ **Hasen li-gajrihi:** Transmetuar nga Tirmidhiu në Xhamiun e tij nga hadithi i Ebu Hurejrës (*radij-Allahu ‘anhu*). Në zinxhirin e tij është ‘Abdullah Ibn ‘Umer el-‘Amri i cili është *da’if* (i dobët), por hadithi ka mbështetje të tjera që e ngrejnë në gradën *hasen li-gajrihi*.

Këshilla e Dytë,

- Kërkimi i Diturisë është themeli për saktësinë e Pendimit tënd:

Dija është themeli për të saktësuar pendimin tënd dhe kjo për dy arsye:

Së pari: Shumicën e rasteve, *shububatet* (çështjet e dyshimta, argumentet e paqarta të cilat përdoren për të justifikuar mashtrimet) kapen fort në zemrën dhe mendjen tënde. Kështu që, nëse nuk i shëron këto *shububate* me dije të saktë, atëherë këto *shububate* do të vijnë nga pas në fjalët, veprat dhe rrethanat që do të ndodhesh. Madje, do t'i kesh ato edhe në *da'uen* tënde (kur i fton të tjerët drejt Allahut), njësoj si ata që sapo janë penduar dhe hidhen menjëherë në fushën e *da'ues* (duke filluar t'u thërrasin të tjerëve). Kështu, ata filluan të thërrasin drejt Da'uetit Selefij, por megjithatë ky dauet është i përzier me *shububatet* (dyshimet, keqkuptimet) e Ikhuanul-Muslimin të cilët thërrasin për t'i mbledhur njerëzit të gjithë së bashku (pavarsisht Akijdes që kanë ata) apo me *shububatet* (dyshimet dhe keqkuptimet) e Kutbive të cilët bëjnë tekfir (duke i shpallur Muslimanët qafira) apo me *shububatet* e Sururive që thërrasin për në hizbije. Pra, thirrja e tyre është thirrje për në Selefizëm, por shija dhe era që lënë ata është diçka krejt e ndryshme nga Selefizmi. Kështu që, thirrja e tyre është një thirrje për në Selefizëm që përbëhet nga kritere të caktuara që burojnë nga *shububatet* që ata i kanë patur para se të pendoheshin, të cilat i shoqërojnë ata ende dhe nuk u korrigjuan kurrë.

Për rrjedhojë, shikon se njëri thërret për të zgjedhur një prijës i cili do të merret me organizimin e *da'ues* në një vend të caktuar!

Një tjetër pajtohet me ideologjië e Kutbijinëve (të cilët ndjekin Sejjid Kutbin)!

Një tjetër thërret për në hizbije (drejt një grupacioni të caktuar)!

Një tjetër mban ideologjinë e nxitjes dhe provokimit të emocioneve të njerëzve!

Një tjetër ngre tendën për të mbledhur aty të gjithë njerëzit së bashku (pa marrë parasysh Akiden që kanë ata)!

Dhe e gjithë kjo bëhet në emër të Selefizmit!

Kështu që, Allahut i drejtohem për ndihmë! Të Allahut jemi dhe tek Ai do të kthehem.

Së dyti: Ndoshta ndonjë dyshim mund të të hedhë tutje fuqishëm, aq sa ta ndryshon drejtimin që kishe marrë për t'u kthyer në Selefizëm. Kështu që, ai dyshim të krijon paqartësi dhe pastaj ti fillon e thërret drejt tij duke menduar se ai është Haku (e Vërteta), kur në realitet ai është e pavërteta.

Sa ka prej atyre njerëzve që pretendojnë se kanë dije, pretendojnë se janë në Selefizëm, por ndërkaq luajnë me ata të rinj që janë penduar tek Allahu? Dhe kjo ndodh vetëm se këta të rinj nuk kanë dije dhe nuk pyesin Dijetarët e Ehli-Sunetit dhe Xhematit.

Kështu që, o ti vëlla që je penduar, Allahu të dhëntë sukses, duhet të kërlesh dije të dobishme pasi ajo e bën të saktë pendimin tënd dhe e drejton rrugën tënde. Duke patur dije, ti do të jesh i sigurt nga dyshimet dhe rreziqet, si dhe do t'u shpëtosh kurtheve dhe grackave që kanë ngritur gjahtarët, insha'Allah.

Kurse për sa i përket argumenteve që tregojnë vlerën e dijes dhe njerëzve të dijes, ato janë të shumta dhe të mirënjohura. Unë po i përmend disa prej tyre me qëllim përkujtim:

Allahu i Lartësuar ka thënë:

شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُو الْعِلْمِ قَائِمًا بِالْقِسْطِ
لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

“Allahu dëshmon se La ilahe ilahe il-la Huve (nuk ka të adhuruar tjetër me të drejtë përveç Atij); (dëshmojnë) edhe melaiket, edhe njerëzit e dijes; Ai e mban Krijimin e Tij në Drejtësi të plotë. La ilahe il-la Huve (nuk ka të adhuruar tjetër me të drejtë përveç Atij), Krenari, Më i Urti Gjithëgjykues.”¹⁰

Allahu i Lartësuar ka thënë:

إِنَّمَا تَخْشَى اللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمَاءُ

“Vërtet, ata që i frikësohen më shumë Allahut nga robët e Tij janë dijetarët.”¹¹

Dhe Allahu i Lartësuar ka thënë:

يَرْفَعُ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا مِنْكُمْ وَالَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ دَرَجَاتٍ

“Allahu do t’i lartësojë ata që besojnë dhe ata të cilëve u është dhënë dije në grada të larta.”¹²

Thënia e Allahut të Lartësuar rikujton mirësinë që Ai i dha Pejgamberit të Tij (ﷺ) ngase Ai i zbriti atij Librin (Kur'anin) dhe Urtësinë (Sunetin) dhe e ruajti atë që të mos ta devijonin njerëzit:

وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ وَرَحْمَتُهُ لَهَمَّتْ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ أَنْ يُضِلُّوكَ وَمَا يُضِلُّونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَمَا يَضُرُّونَكَ مِنْ شَيْءٍ وَأَنْزَلَ اللَّهُ عَلَيْكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَكَ مَا لَمْ تَكُنْ تَعْلَمُ وَكَانَ فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ عَظِيمًا ﴿١١٣﴾

¹⁰ Ali-Imran, 18.

¹¹ Fatir, 28.

¹² El-Muxhadile, 11.

“Po të mos kishte qenë Mirësia dhe Mëshira i Allahut mbi ty (O Muhammed), një parti prej tyre padyshim që do të kishin vendosur të të shtinin ty në rrugë të shtrembër, por në të vërtetë ata nuk ngatërruan askënd përveç vetet e tyre dhe nuk mundën të të sjellin ty as dëmin më të vogël. Allahu të ka zbritur ty Librin (Kur’anin) dhe Urtësinë (Sunetin) dhe të mësoi ty atë çfarë ti nuk e dije. Dhe gjithnjë e më e madhe është Mirësia e Allahut mbi ty.”¹³

Prandaj, o ti vëlla që je penduar, pasi ta kuptosh rëndësinë dhe vlerën e dijes si dhe rrezikun që vjen nga mospërfillja e saj, atëherë dije se gjëja e parë me të cilën duhet të fillosh nga fushat e ndryshme të diturisë, është:

¹³ En-Nisa, 113.

Këshilla e Tretë,

- Fillo duke mësuar parimet themelore të Ehli-Sunetit dhe Xhematit:

Dije, Allahu të dhëntë sukses që t'i bindjesh Atij, se me “parimet themelore” nuk kam për qëllim vetëm tri kategoritë e Teuhidit. Por, së pari kam për qëllim tri kategoritë e Teuhidit dhe së dyti kam për qëllim parimet e tjera të Ehli-Sunetit dhe Xhematit në të cilat ata janë bashkuar dhe janë ndarë nga njerëzit e sekteve dhe bidateve, si për shembull:

El-Uela' nel-Bera' (Miqësia dhe Armiqësia), domethënë dashuria dhe urrejtja për Kënaqësinë e Allahut, urdhërimi për të mirë dhe ndalimi i të keqes, qëndrimi ndaj Sahabëve - nderimi dhe mbrojtja e tyre, qëndrimi ndaj prijësave, qëndrimi ndaj gjynahqarëve dhe ata që bëjnë gjynahe të mëdha, qëndrimi ndaj njerëzve të bidatit, paralajmërimi kundër tyre dhe si duhen trajtuar ata; si dhe parimet e tjera në të cilat janë bashkuar Ehli-Suneti dhe Xhematit. Ata i kanë vendosur këto parime në librat e tyre me qëllim që të sqarojnë të vërtetën dhe të ndahen nga njerëzit e devijimit, fitneve, epsheve dhe përçarjes - edhe pse burimi i disave nga këto parime mund të lidhet me veprat e jo me Akiden.¹⁴

Kështu, nëse i ke përvetësuar dhe i ke kuptuar bindshëm këto pika dhe këto parime, atëherë - insha`Allah - t'i do të përforcohesh në mënyrë që t'i bësh ballë dyshimeve dhe keqkuptimeve që kanë plasur në lindje dhe në perëndim të botës Islame.

Por, kur ata që janë penduar e lënë pas dore këtë çështje dhe nuk e nisin pendimin e tyre me mësimin e parimeve dhe metodologjinë (*menhaxhin*) e

¹⁴ Një shembull për këtë është çështja e dhënies mes'h mbi çorape, pasi kjo ka të bëjë me veprat. Por disa dijetarë, si p.sh. Imam Ahmedi, Allahu e mëshiroftë, e kanë përfshirë këtë çështje në librat e tyre të Akides në mënyrë që t'i dallojnë vetet e tyre nga njerëzit e bidatit, pasi ata e refuzonin këtë Sunet ngase ai binte në kundërshtim me logjikën e tyre.

Ehli-Sunetit dhe Xhematit, atëherë ata bëhen të çoroditur dhe humbasin me dyshimet më të vogla. Allahu na ruajt!

Kushdo që mendon rreth gjendjes së këtyre njerëzve ka për të parë shumë raste dhe shembuj për këtë çoroditje e lëkundje, prej të cilave përmendim:

Shembulli i parë: Shikon se personi që është kthyer në Shtegun e Selefëve, në fillim është strikt dhe i vendosur që të qëndrojë larg nga bidatçijtë dhe sektet e humbura. Kjo gjendje zgjat për njëfarë kohe, por më pas, kur atij i del para një dyshim apo keqkuptim që ia hedhin ata që mbajnë të veshur gunën e Selefizmit, si për shembull (thëniet e tyre):

“Nuk është me vend që të largohesh nga bidatçijtë, të mos ulesh me ata apo të mos përzihesh me ata.”

“Kjo sjellje (e braktisjes së bidatçijve) sjell si pasojë humbjen e shumë dobive të tjera.”

“Nuk ka njeri tjetër pas të Dërguarit të Allahut (*sal-LAllahu ‘alejhi ue sel-lem*) që të jetë i pagabueshëm. Madje edhe Sahabët kanë bërë gabime...”

Dhe sapo ai i dëgjon këto dyshime, do të shohësh se atij do t’i sëmuret zemra. Do të shohësh se ai do t’i gëlltisë përnjëherë këto dyshime, më shpejt se ç’mund të gëlltisë ujin që pi. Prandaj hapi sytë dhe ki kujdes! Pas kësaj, ai fillon të përzihet dhe të shoqërohet me bidatçijtë, bëhet i butë dhe nuk ua vë veshin fare parimeve të Selefizmit. Dhe të gjithë këtë ai e bën në emër të Selefizmit!

Kjo çoroditje erdhi vetëm si pasojë e mosangazhimit të tij në mësimin e Kur'anit dhe Sunetit sipas kuptimit të Selefëve të këtij Umeti. Dhe ai e la pas dore studimin e bazave të Ehli-Sunetit dhe Xhematit. Dhe sikur ai të përkushtohej në kërkimin e dijes, ai do ta dinte se ky dyshim apo keqkuptim nuk është i vërtetë dhe bie në kundërshtim me qëndrimin që ka Ehli-Suneti dhe Xhemati ndaj njerëzve të epsheve dhe bidatit, qofshin ata që kanë kaluar apo ata që janë sot. Dhe ai do ta dinte gjithashtu se deklaratat e këtij të njeriu të dyshimtë që fshihet pas gunës së Selefizmit, se: “Nuk ka njeri tjetër pas të Dërguarit të Allahut (*sal-LAllahu ‘alejhi ue sel-lem*) që të jetë i pagabueshëm” dhe “Çdo njeri ka gabime” janë të vërteta,

por ai ka për qëllim me to atë që nuk është e vërtetë. Kjo për arsye se kur ndonjëri nga Ehli-Suneti - qoftë nga Sahabët apo nga ata që i ndoqën në mirësi - bën ndonjë gabim, gabimi i tij nuk erdhi si pasojë e ndjekjes së epshit apo mosndjekjes së transmetimeve apo për shkak të keqinterpretimit të teksteve apo për shkak të ndjekjes së atyre teksteve që janë të paqartë, ashtu siç ndodh me njerëzit e bidatit. Por gabimi i tyre ndodhi për shkak se ndonjëri prej tyre nuk ishte në dijeni për argumentin e saj ose nuk e njohte atë ose nuk e konsideronte atë të saktë ose për shkak të arsyeve të tjera për të cilat ata mund të kenë justifikim.

Thënia e mëposhtme e të Dërguarit të Allahut (*sal-LAllahu 'alejhi ue sel-lem*) ka ardhur për ata si dhe për ndjekësit e tyre në mirësi: “*Kur gjykatësi jep një gjykim duke bërë ixhtihad për një çështje dhe është i saktë, ai merr dy shpërblime. Dhe nëse ai jep një gjykim për një çështje dhe gabon, ai merr një shpërblim.*”¹⁵

E kundërta ndodh me njerëzit e bidatit, pasi atyre nuk u interesojnë aspak transmetimet, por ata i japin përparësi mendjeve të tyre përmbi tekstet e Kur'anit dhe Sunetit! Madje ata vendosin rregulla të cilat bien në kundërshtim me rregullat e Ehli-Sunetit dhe Xhematit! **Kështu që, kjo kategori njerëzish nuk duhet të justifikohet, ashtu sikurse përpiqet për t'i justifikuar ai i cili ka veshur gunën e Selefizmit. Dhe askush nuk përpiqet që t'i fusë ata në rradhët e Ehli-Sunetit dhe Xhematit me përjashtim të atij që është injorant ose ai që është një bidatçi arrogant!**

Një shembull tjetër është:

Shembulli i dytë: Shikon se ai i cili është penduar, në fillim është entuziast dhe i flaktë në kritikimin e njerëzve të bidatit, por e gjithë kjo ndodh pa ndonjë udhëzim apo dituri. Dhe kështu, ai vazhdon në këtë gjendje për njëfarë kohe. Befas, atij i vjen në vesh një dyshim (*shubhe*) nga dikush që pretendon se është Selefij, se “Kritikimi i njerëzve të bidatit nuk është prej metodologjisë së Ehli-Sunetit dhe Xhematit!” dhe “Kritikimi i njerëzve të bidatit ta ngurtëson zemrën!”¹⁶ dhe se “Filani i kritikonte

¹⁵ Transmetuar nga Bukhari dhe Muslimi.

¹⁶ Ky është një nga pretendimet më çoroditëse që kanë hedhur ata, sepse ngurtësimi i zemrës vjen vetëm si pasojë e kundërshtimit të Urdhërave të Allahut dhe të Dërguarit të Tij (*sal-LAllahu 'alejhi ue sel-lem*), e jo nga zbatimi i tyre! Si mund të ngurtësohet zemra nga ndalimi i të

xhematet (e hizbive) por pastaj ai doli fare nga rruga dhe u kthye në gjendjen e tij të mëparëshme për shkak të kësaj!!!”

Pastaj, me t’u pushtuar nga këto dyshime, e shikon atë që të tërhiqet prapa e ta refuzojë këtë parim madhështor mbi të cilin ngrihet Feja. Ndoshta, pas gjithë kësaj, mundet edhe që ta shohësh atë duke u bërë thirrje njerëzve që ta braktisin këtë parim madhështor me pretendimin se ai i ngurtëson zemrat!

E vërteta është se ky është një parim madhështor mbi të cilin ngrihet Feja. Ai është një mjet i fuqishëm nëpërmjet të cilit ruhet metodologjia e Ehli-Sunetit dhe Xhematit nga shtrembërimet. Ai është një formë e shkëlqyer e adhurimit (ibadetit) dhe një rrugë fisnike me të cilën mund t’i afroresh Allahut, e cila ia shton Imanin Muslimanit. **Megjithatë, kjo zbatohet në përputhje me kushtet përkatëse**, siç është sinqeriteti (duke e bërë këtë vetëm për Kënaqësinë e Allahut) dhe kushte të tjera. Pra, ai është njësoj si të gjitha format e tjera të adhurimit të cilat ta ngrejë Imanin.

Kështu që defekti nuk qëndron tek parimi por tek mënyra se si zbatohet ky parim pa udhëzimet përkatëse. Për këtë arsye, kur zemra e pranon këtë dyshim, ai e refuzon këtë parim duke thënë se ai është i gabuar, kur në fakt ai duhet të fajësojë veten e tij që nuk e zbatoi atë në mënyrën e saktë.

Kjo është arsyeja përse i shohim Imamët e Udhëzimit - që nga Sahabët, Tabi’inët e ata që i ndoqën në mirësi - se ata kishin zuhd¹⁷, tekua¹⁸,

keqes, veçanërisht nga refuzimi i bidateve dhe devijimit!! I Dërguari i Allahut (*sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem*) ka thënë: “Fitnet do t’u paraqiten zemrave ashtu si rrogozi i thurur thupër më thupër; dhe çdo zemër që do të thithet nga ato (fitne) do t’i shënohet një njollë e zezë, kurse çdo zemër që i refuzon ato do t’i shënohet një njollë e bardhë, derisa zemrat të bëhen dy llojëshe: njëra është si një gur i bardhë që s’do të dëmtohet aspak për aq kohë sa do të jenë qiejt dhe toka; dhe tjetra e zezë, e mbuluar nga pluhuri si një enë e kthyer përmbys, e cila nuk urdhëron atë që është e mirë dhe nuk ndalon nga ajo që është e keqe, por pranon vetëm atë çfarë i teket asaj.” Transmetuar nga Muslimi (n. 367).

¹⁷ D.m.th, ata e braktisën gjithçka që nuk u hynte në punë për në Ahiret dhe u përqëndruan në atë çfarë i afronte tek Allahu.

¹⁸ D.m.th, ata u bindeshin urdhërave të Allahut duke shpresuar në Shpërblimin e Tij dhe u largoheshin ndalesave që kishte vendosur Allahu duke iu frikësuar Dënimit të Tij.

khashije¹⁹ dhe zemra të zbutura, megjithëse ata flisnin kundër njerëzve dhe grupeve.

Shikoni ‘Abdullah Ibn Mubarakun dhe Ahmed Ibn Hanbelin!

Shikoni Jahja Ibn Me’inin dhe ‘Ali Ibnul-Medini!

Shikoni Ebu Hatim er-Razin dhe Bukharin!

Jetëshkrimet e të gjithë këtyre burrave janë të mbushura përplot me shembuj të braktisjes së kësaj dynjaje, frikës dhe bindjes së tyre ndaj Allahut.

Dhe arsyeja e këtij lëmshi është mungesa e sinqeritetit dhe vërtetësisë në pendimin tek Allahu dhe mos-mësimi i bazave të Ehli-Sunetit dhe Xhematit që në fillim të pendimit të këtij njeriu.

Prandaj, ti o vëllai im që je penduar, e ke detyrë që të tregohesh shumë i kujdesshëm nga të tilla gabime që janë tepër të rrezikshme. Gjithashtu, ti duhet ta dish se nuk ke asnjë rrugë për të shpëtuar e për t’u ruajtur nga këto shubuhate (dyshime e keqkuptime) që janë përhapur gjithandej përveç se që Allahu të të japë sukses (tek kjo rrugë që ke nisur) dhe që të fillosh të mësosh parimet themelore të Ehli-Sunetit dhe Xhematit. Kështu që, duhet të jesh i palëkundur, plot zell e entuziast dhe me një vendosmëri të hekurt, ashtu sikurse thotë Allahu:

حُذُوا مَاءَ آتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ

“Mbahuni fort pas asaj që Ne jua sollëm.”²⁰

Dhe gjithashtu duhet të kesh sinqeritet e vërtetësi:

وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا وَإِنَّ اللَّهَ لَمَعَ الْمُحْسِنِينَ

¹⁹ Khashije është një frikë e veçantë ndaj Allahut e cila vjen si pasojë e dijes që posedon robi.

²⁰ El-Bekare, 63.

“E sa për ata të cilët përpiqen fuqimisht për Çështjen Tonë, Ne sigurisht që do t’i udhëheqim ata drejt Udhëve Tona (në Besimin e Pastër Islam). Dhe vërtet që Allahu është me Muhsinunët (mirëpunuesit në Rrugë të Allahut).”²¹

Dhe duhet të kesh bindje të thellë për thënien e Allahut të Lartësuar:

وَلَوْ أَنَّهُمْ فَعَلُوا مَا يُوعَظُونَ بِهِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ وَأَشَدَّ تَثْبِيثًا ﴿٦٦﴾
وَإِذَا لَا تَأْتِيَنَّهُمْ مِّنْ لَّدُنَّا أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٦٧﴾ وَلَهَدَيْنَهُمْ صِرَاطًا مُّسْتَقِيمًا ﴿٦٨﴾

“Por sikur të kishin zbatuar çfarë ishin urdhëruar, do të kishte qenë shumë më mirë për ta dhe do ta kishin forcuar edhe më tepër vetveten (Besimin) e tyre. Dhe padyshim që atëherë Ne do të kishim derdhur mbi ta shpërblim të madh nga Ana Jonë. Dhe sigurisht që Ne do t’i kishim drejtuar ata në Rrugë të Drejtë.”²²

Gjithashtu, ki kujdes që të mos e humbasësh kurajon, të dobësohesh e të dorëzohesh për shkak të asaj që të ka goditur në Rrugën e Allahut (d.m.th. në rrugën e pendimit drejt Tij). Dhe mos e harro thënien e Allahut të Lartësuar:

فَمَا وَهَنُوا لِمَا أَصَابَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَمَا ضَعُفُوا وَمَا اسْتَكَانُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ الصَّابِرِينَ ﴿١٤٦﴾

“Por ata kurrë nuk e humbën kurajon për ç’ka pësuan në Rrugën e Allahut, as nuk u dobësuan dhe as nuk e poshtëruan veten. Dhe Allahun i do ata që janë durimtarë.”²³

²¹ El-Ankebut, 69.

²² En-Nisa, 66-68.

²³ Ali-Imran, 146.

Këshilla e Katërt,

- Mos merr dije nga askush, përveç se nga ai që është i njohur për kapjen pas Sunetit:

Imam Muhamed Ibn Sirin, Allahu e mëshiroftë, ka thënë: “**Me të vërtetë kjo dituri është Feja, prandaj shikoni se prej kujt po e merrni Fenë tuaj.**”

Ai ka thënë gjithashtu: “**Ata (Sahabët) nuk pyesnin për zinxhirin e transmetimit, por kur plasën fitnet²⁴, ata filluan të thonin: “Na i thoni emrat e burrave tuaj (që ju kanë transmetuar). Kështu që, Njerëzit e Sunetit dalloheshin dhe hadithet e tyre pranoheshin dhe Njerëzit e Bidatit dalloheshin dhe hadithet e tyre nuk pranoheshin.”**²⁵

Atëherë, kur ata të cilët janë penduar i hedhin pas shpine këto parime e udhëzime, ata bëhen shenjstër e *shubuhateve* (dyshimeve dhe keqkuptimeve) dhe bëhen viktimat e atyre të cilët identifikohen rrejshëm me dijen dhe Selefizmin. Dhe sa herë që vjen ndonjë person që pretendon se ka dije apo që tregon se ka lidhje me dijetarët e mëdhenj të Ehli-Sunetit, atëherë do t'i shohësh ata që janë penduar të mblidhen rreth e rrotull atij pa e shqyrtuar gjendjen e tij dhe pa e hetuar fare aktivitetin që ka patur ai përpara se të vinte tek ata. Kështu që, kur ai e shikon se ka mbledhur shumë pasues dhe se dashuria e tyre për të është shtuar tej mase, atëherë ai fillon dhe e nxjerr në shesh atë çfarë e mbante të fshehur dhe përpigjet për ta përhapur atë. Pas kësaj, e shikon atë duke pretenduar se është udhëheqësi i da'uetit dhe ai ngre tendën e tij ku i mbledh të gjithë aty pa

²⁴ **Shënim:** Ebul-‘Abbas Ahmed Ibn ‘Umer Ibn Ibrahim el-Ensari el-Kurtubi (v. 656 H) ka thënë: “Fitneja ka për qëllim këtu - dhe Allahu e di më së miri - fitnen e vrasjes së ‘Uthmanit (رضي الله عنه) dhe fitnen e rebelimit të Khauarixhëve kundër ‘Aliut (رضي الله عنه) dhe Mu’auijes (رضي الله عنه). Sepse padyshim ata (Khauarixhët) deklaruan se ata (‘Aliu dhe Mu’auija) ishin mosbesimtarë dhe e bënë hallall (të lejuar) gjakun dhe pasurinë e tyre.” Shiko *el-Mufhim Sherh Sahijh Muslim* (1/64).

²⁵ Të dyja transmetimet janë të Muslimit (n. 114) në parathënien e Sahijhut të tij (1/15).

dallim. Ose do të shohësh tek ai gjëra të tjera të cilat bien në kundërshtim me parimet themelore të Ehli-Sunetit dhe Xhematit.

Pastaj, ata të cilët ishin penduar fillojnë të çoroditen e të ndahen në dy apo tri kategori: ata që pajtohen me të, ata që e kundërshtojnë dhe ata janë asnjanes. Kjo çoroditje vjen si pasojë e dy shkaqeve:

Së pari: Mungesa e përkushtimit dhe vëmendjes në kërkimin e dijes së dobishme nga ana e personit që është penduar, në mënyrë të veçantë dija rreth parimeve themelore të Ehli-Sunetit dhe Xhematit, ngase dija e mbron dhe e ruan nga devijimi poseduesin e saj.

A nuk e ke parë se si dija e mbrojti Ebu Bekreten (ؓ) në Ditën e Xhemelit kur Nëna e Besimtarëve, ‘A’ishah (ؓ) u zgjodh nga njerëzit si udhëheqësja e tyre, ndërsa ai u mbrojt me një hadith të cilin e kishte dëgjuar nga i Dërguari i Allahut (ﷺ)? Ai (ؓ) tha kur i erdhi lajmi për vdekjen e Kisras (mbretit të Persisë) dhe pushtetin e kishte marrë vajza e tij: *“Kurrë nuk ka për të patur sukses ai popull që vendosin në krye një femër.”*

Dhe kur ndodhi fitneja, ai solli ndërmend këtë hadith dhe kështu që shpëtoi nga ajo fitne. Ai (ؓ) ka thënë: “Allahu më mbrojti me diçka që e kisha dëgjuar nga i Dërguari i Allahut (ﷺ) kur vdiq Kisra (mbreti i Persisë). Ai (ؓ) tha: *“Kush u vendos në vend të tij?”* Ata i thanë: “E bija.” Kështu, Pejgamberi (ﷺ) tha: *“Kurrë nuk ka për të patur sukses ai popull që vendosin në krye një femër.”* Dhe kur ‘A’ishah u bë udhëheqëse në Basra, unë kujtova thënien e të Dërguarit të Allahut (ﷺ) dhe Allahu më ruajti nëpërmjet saj.”²⁶

Së dyti: Mos-kthimi tek Njerëzit e Dijes sepse ata që meritojnë të pyeten janë Njerëzit e Dijes dhe nxënësit e tyre nga Ehli-Suneti dhe Xhemati, të cilët kanë njohuri dhe janë në dijeni për këtë njeri nga i cili njerëzit kërkojnë që të përfitojnë. Kështu që, ky njeri duhet hetuar:

A është ai nga nxënësat e dijes Selefijinë apo jo?

²⁶ Transmetuar nga Bukhari (n. 7099), Nesaiu (n. 5403) dhe Tirmidhiu (n. 2365) me fjalët e mësipërme.

A ka marrë ai dije të saktë që ne t'ia marrim dijen, apo jo?

Dhe nëse përgjigja është negative, atëherë çështja e tij ka marrë fund, uelhamdulillah! E nëse përgjigja është pozitive, atëherë nga i mund të përfitojmë, por pa i kaluar kufijtë në këtë gjë. Por, ai duhet të lihet në vendin dhe pozitën që i takon.

Kjo është një pikë mjaft e rëndësishme, e cila është se duhet bërë dallim midis Njerëzve të Dijes që janë Rabanijunë²⁷ dhe ata njerëz të cilët janë pikë referimi dhe janë të aftë për të dhënë fetva për çështjet e aktualitetit, siç janë dy Imamët, Muhamed Nasirud-Din el-Albani dhe 'Abdul-'Aziz Ibn Baz, Allahu i mëshiroftë të dy ata; dhe ata Dijetarë të ndritur që mbetën pas tyre, siç janë: Shejkh Muhamed Ibn Salih el-'Uthejmin (Allahu e mëshiroftë), Shejkh Salih Ibn Feuzan el-Feuzan, Shejkh Rabi' Ibn Hadij el-Medkhalij, Shejkh ynë Mukbil bin Hadij el-Uadi'i (Allahu e mëshiroftë) dhe dijetarët e tjerë të Ehli-Sunetit dhe Xhematit që janë në të njëjtën gradë me ta në dije e fetva. Pra, këta njerëz janë ata që kanë këtë gradë e pozitë...

Sërish, është mjaft e rëndësishme të bëhet dallim midis këtyre dijetarëve të mëdhenj dhe ata nxënës të dalluar, të cilët njihen për dijen e tyre e që e kanë sqaruar metodologjinë e tyre nëpër librat e tyre apo kanë tezkije nga dijetarët. Pra, këta njerëz kanë gradën dhe pozitën e tyre...

Gjithashtu, është e rëndësishme që të bëhet dallim edhe për ata nxënës të dijes që janë në grada më të ulta se ata, të cilët njihen për Selefizmin e tyre, përpjekjet dhe aftësitë në mësimdhënie.

²⁷ Rabanijunë janë dijetarët që u mësojnë njerëzve atë çfarë u duhet atyre duke e vendosur çdo gjë në vendin dhe kohën e duhur.

Këshilla e Pestë,

- Nevoja për t'u kthyer tek Dijetarët e mëdhenj për Çështjet e Rëndësishme:

Njerëzit e Dijes, Rabanijunët, janë ata tek të cilët kthehen çështjet e rëndësishme, veçanërisht ato çështje në të cilat varet mirëqenia e Umetit Islam. Nëse do të hedhësh një shikim tek brezat e parë të Selefus-Salih, do të shohësh se ata ishin shumë striktë për sa i përket kthimit tek Dijetarët e mëdhenj që jetonin ende atëkohë, veçanërisht për çështjet e dhënies së gjykimit me *tebdij*²⁸ dhe *tekfir*^{29, 30}.

Kjo ka qenë rruga që ndoqi Jahja Ibn Je'mar el-Basri me Humejd Ibn 'Abdur-Rrahman el-Himejri el-Basri kur u shfaqën Kaderitë në kohën e tyre dhe filluan të kundërshtonin parimet themelore të Ehli-Sunetit dhe Xhematit, gjë që i bëri ata mosbesimtarë ose bidatçij dhe kështu ata dolën nga rrethi i Ehli-Sunetit dhe Xhematit. Megjithatë, ata (Jahja Ibn Je'mar el-Basri me Humejd Ibn 'Abdur-Rrahman el-Himejri el-Basri) nuk nxituan që të jepnin një gjykim mbi ta. Por, ata iu drejtuan atij Dijetari që konsiderohej si një pikë referimi në çështjet e dijes. Ai ishte 'Abdullah Ibn 'Umer Ibnul-Khattab (ؓ). Kështu, ata e njoftuan për atë çfarë u kishte ndodhur kurse ai dha gjykimin për devijimin dhe lajthitjen e Kaderive³¹.

²⁸ **Shënim i përkthyesit:** *Tebdij*' do të thotë ta shpallësh një person bidatçi.

²⁹ **Shënim i përkthyesit:** *Tekfir* do të thotë ta shpallësh një person mosbesimtar.

³⁰ Kjo nuk do të thotë se nxënësi i dijes nuk mund të japë absolutisht një gjykim rreth çështjeve. Por, këtu është për qëllim se ata nuk japin gjykime që në fillim për çështjet që kanë të bëjnë me aktualitetin, veçanërisht ato çështje të cilat janë të paqarta. Kurse për sa u përket çështjeve që nuk janë të paqarta, atëherë nuk është e nevojshme që këto çështje t'u kthehen Dijetarëve të mëdhenj.

³¹ **Kaderitë** janë ndjekësit e Ma'bad el-Xhuhejnit. Besimi i tyre i devijuar përfshin: se Allahu nuk ka dijeni për gjithçka, derisa ato të vijnë në ekzistencë; se njerëzit janë ata që i krijojnë vetë veprat e tyre e jo Allahu, mohojnë Dënimin në Varr dhe e mohojnë hadithin e saktë që të përdoret si argument në çështjet e Akijdes, përveç se atëherë kur ai ka ardhur në shumë rrugë të ndryshme transmetimi (*mutenuatir*).

Jahja Ibn Je'mar ka thënë: “Personi i parë që mohoi Kaderin ishte Ma'bad el-Xhuhejni në Basra. Pas kësaj, unë dhe Humejd Ibn 'Abdur-Rrahman el-Himejri u nisëm për Haxh apo Umre. Ne thamë: 'Nëse takojmë ndonjë nga Shokët e të Dërguarit të Allahut (ﷺ) do ta pyesim për atë çfarë thonë këta njerëz rreth Kaderit.' Kështu, ne takuam 'Abdullah Ibn 'Umer Ibnul-Khattab (رضي الله عنه) brenda në xhami dhe shoku im iu afrua atij. Njëri nga ne qëndroi në të djathtën e tij kurse tjetri në të majtë dhe unë mendova se ai do më linte mua që të flisja, kështu që thashë: “Ebu 'Abdur-Rrahman, vërtet kanë dalë disa njerëz në vendin tonë që e lexojnë Kur'anin, kërkojnë dituri dhe pretendojnë se nuk ka Kader dhe se Allahu nuk ka dijeni për çështjet përpara se ato të ndodhin. Ai ('Abdullah Ibn 'Umer Ibnul-Khattab) tha: “Nëse i takoni këta njerëz, njoftojini se unë jam larg prej tyre dhe ata janë larg prej meje. Pasha Atë në të Cilin betohet 'Abdullah Ibn 'Umeri, sikur ndonjëri prej tyre të jepte ar për sadaka aq sa mali i Uhudit, Allahu nuk do t'ia pranonte derisa ai të besonte në Kader.” Pastaj ai tha: “Më ka transmetuar babai im...”³²

Këtë rrugë ndoqi edhe Zubejd Ibnul-Harith kur u shfaqën Murrxhi'at në kohën e tij. Ai pa se ata i kundërshtuan parimet themelore të Ehli-Sunetit dhe Xhematit, gjë që i nxorri ata nga rrethi i Ehli-Sunetit dhe Xhematit. Megjithatë, ai nuk u nxitua që të jepte gjykim kundër tyre. Por, ai shkoi tek një njeri i cili kishte një pozitë të lartë në dije dhe në dhënien e fetvave, një prej atyre që e kishin marrë dijen nga Sahabët më të mëdhenj, i cili ishte Ebu Ua'il Shakijk Ibn Seleme el-Esedi el-Kufi.

Kështu, Zubejdi shkoi tek ai dhe e njoftoi për atë çfarë kishte ndodhur dhe Ebu Ua'il dha fetva duke u bazuar në një tekst nga i Dërguari i Allahut (ﷺ) që tregonte pavërtetësinë e dyshimit që kishin Murrxhi'at dhe devijimin e tyre nga Ehli-Suneti dhe Xhemati. Zubejdi tha: “Kur u shfaqën Murrxhi'at, unë shkova tek Ebu Ua'il dhe e njoftova për atë çfarë kishte ndodhur. Dhe ai më tha: 'Abdullahu më ka transmetuar se Pejgamberi (ﷺ) ka thënë: “*Sharja e Muslimanit është fisk (gjynah) kurse vrasja e tij është kufër (mosbesim).*”³³

³² Transmetuar nga Muslimi (n. 93).

³³ Transmetuar nga Bukhari (n. 48) dhe Muslimi (n. 218).

Atëherë, nëse do të bëje një krahasim midis gjendjes së këtyre njerëzve për mënyrën se si ata u referoheshin dijetarëve të kohës së tyre dhe midis gjendjes së shumë prej atyre në kohën tonë, të cilët janë të janë lëkundur në teuben (pendimin) e tyre , do të shohësh se midis tyre ka një ndryshim shumë të madh.

Njerëzit në të shkuarën u përpoqën majft për ta vënë në zbatim këtë rregull dhe ata nuk u ngutën që të jepnin gjykim kundër individëve në kohët e tyre, devijimi i të cilëve dukej sheshit, derisa ata e parashtruan në fillim çështjen e tyre tek njerëzit e dijes dhe fetvave nga Ehli-Suneti dhe Xhemati. Dhe kur ata e dëgjonin gjykimin e tyre, atëherë kapeshin fort pas tij me dhëmballë dhe ndaheshin e largoheshin përfundimisht nga të devijuarit që kundërshtonin Ehli-Sunetin dhe Xhematin.

Kurse sot, zor se i gjen ata që përpiqen ta zbatojnë këtë rregull. Por, shikon të atillë që s'duan t'ia dinë fare për fjalët dhe fetvatë e dijetarëve që paralajmërojnë kundër njerëzve të epsheve dhe bidatit. Ata luftojnë kundër fetvave të Dijetarëve dhe i shtrembërojnë kuptimet e vërteta që kanë ato.

Dhe Allahut i lutemi që të na ruajë e të na mbrojë!

Epilog:

Në mbyllje, unë e këshilloj çdo vëlla që dëshiron shpëtim dhe mirëqenie në këtë jetë dhe në Ahiret që të kapet fortë pas menhexhit (metodologjinë) të Ehli-Sunetit dhe Xhematit, në mënyrë që të shpëtojë nga *shubuhattet* (dyshimet, keqkuptimet dhe argumentet e paqarta që përdoren për të justifikuar të pavërtetën). Dhe unë e këshilloj atë që të jetë i sigurtë në teuben (pendimin) e tij dhe të jetë i zellshëm në kërkimin e atyre gjërave që do t'i japin qëndrueshmëri e vendosmëri, ndërsa i mbështetet Allahut, Dashamirësi dhe i Gjithëdituri. Dhe e këshilloj atë që të kërkojë mbrojtje dhe strehim tek Allahu e ta ulë veten para Atij duke i kërkuar ndihmë dhe sukses.

Unë i lutem Allahut që të më japë mua dhe të gjithëve vëllezërve të mi sukses në atë që do Ai dhe e pëlqen; dhe të na mbajë larg nga fitnet, qofshin ato të dukshme apo të fshehta. Dhe unë i lutem Atij që të na ndihmojë në mbështetjen e rrugës së Ehli-Sunetit dhe Xhematit dhe të na mbajë të palëkundur tek kjo rrugë.

Lavdërimi dhe bekimi qoftë mbi Pejgamberin tonë Muhamed, mbi Familjen dhe Shokët e tij.

“el-Uesajetas-Sarijek lit-Ta’ibine ilas-Selefijeh ”

Ebu ‘Abdullah Ahmed Ibn Muhamed esh-Shihhi

Emiratet e Bashkuara Arabe

Ra’sul-Khaime - Rems

Kutia Postare: 6018

**“ Këshilla të Shkëlqyera për ata që janë penduar dhe
janë kthyer në Selefizëm ”**

Përktheu: Alban Malaj

© Selef.org